

Waarom toch deze verspilling (Marcus 4:4)

De natuur zit vol met raadselachtige wonderen, schijnbare tegenstellingen en soms zelfs onbegrijpelijke verspilling. Schoonheid en kracht veranderen in verval, zwakte en dood. De Bijbel is er duidelijk over: “Het leven van de mens is maar kort; net als een bloem bloeit hij even, maar als de wind erover blaast, is er niets meer over.” Maar deze passage geeft ook het antwoord: “Maar de goedheid en trouw van de HERE zijn eeuwig en gelden voor wie eerbied en ontzag voor Hem hebben.”¹

Voor het ongeoefende oog lijkt dit leven inderdaad weleens op een grote, verwarrende mengeling van zinloos verdriet, pijn en lijden. Op momenten van twijfel begrijpen we het leven niet en vergeten wij naar het licht te kijken. Net als Petrus zien we de golven en zakken we vrijwel direct naar de duistere diepten van onze wanhoop.

En toch gaat alles precies zoals het moet gaan.

Kijk eens naar die zogenaamde verspilling in de natuur. Prachtige, zonovergoten velden veranderen na een woedende storm in drassige modderpoelen. Hoog op machtige bergen ontspringt zuiver water uit diepe bronnen verscholen in het hart van de aarde. Het stroomt de bergtoppen af en verandert al snel in schuimende kolkende rivieren op weg naar de oceaan. Stralende waterdruppels hangen aan de waterplanten en reflecteren het zonlicht als kostbare diamanten. Maar de schoonheid vergaat.

Het water verdwijnt in de onmetelijke massa van de oceaan. De druppel valt in de modder en wordt daar samen met de waterplant vertrap in de aarde door een rennend hert. Wat een verspilling. Toch niet. Niets in de natuur wordt verspild. Er is niets zonder reden en niets zonder plan. Durven wij dat te geloven? Dan weten we dat God overal schoonheid uit kan maken. Zelfs uit ons lijden en zelfs uit onze pijn. Het water dat verdween in de aarde komt terug in de stengel van een nieuwe bloem. Het water uit de zee keert terug in de wolken en nieuwe schoonheid dient zich weer aan.

“Ja,” zegt de druppel. “Ik ben overleden. Ik ben ten onder gegaan en vertrap, maar ik ben weer opgestaan uit de dood. Ik ben teruggekeerd om opnieuw te stralen.” Ook onze tranen die zich vermengen met de aarde van onze onmacht, ons verlies en onze pijn maken een deel uit van Gods grote en machtige plan.

En zo worden we dag na dag gevormd naar het beeld van Zijn Zoon, als wij Gods plan voor ogen houden en ons naar Zijn liefde richten. God werkt altijd. Staat er niet geschreven: “Ik ben ervan overtuigd dat hij die dit goede werk bij u begonnen is, het ook zal voltooien op de dag van Christus Jezus.”² Alles gaat volgens plan. Niets gaat verloren, niets is zonder reden en door alles heen groeien wij, worden wij sterker en is onze schoonheid morgen groter dan die van vandaag.

Vaak staan wij er op dat Hij ons een antwoord geeft: “Waarom die verspilling, God? Waarom stierf dat kind. Waarom is er zoveel pijn en waarom toch dat onverklaarbare lijden? Geloof weet echter dat er niets verloren gaat. Geloof weet dat het water dat zo zinloos wegsijpelt in de korstige aarde terug zal keren met overweldigende schoonheid. Geloof weet dat God voor Zijn schepping zorgt. Jezus zei dat er zelfs geen musje ter aarde stort zonder dat God er van weet. Denk je misschien dat dit maar mooie sprookjes zijn en een wanhopige poging om zin te geven aan een onbegrijpelijk leven?

Toch niet. God leeft. Hij kan het aan. Maar je moet Hem proberen. Je moet de stap zelf zetten om overtuigd te raken. Een ieder die vraagt zal ontvangen en een ieder die zoekt zal vinden. Probeer Hem dus zelf en laat je door Zijn aanwezigheid overtuigen. Ook het leven van Jezus leek op een grote verspilling. Maar toch werd Hij de deur naar het eeuwige leven.

1. Psalm 103:15-16

2. Filippenzen 1:6

